

Минає ще трохи часу, і місто обереться в зелень. Молодь приїде в парки і сквери відпочивати. А поки що вона приходить туди з лопатами і граблями.
На фото: дев'ятикласниці Кіровоградської середньої школи № 3 працюють у парку імені В. І. Леніна. На передньому плані — Натасха Зубенко.
Фото В. КОВПАКА.

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. Д. П. ЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання VIII. № 43 (743). НЕДІЛЯ, 9 КВІТНЯ 1967 р. Ціна 2 коп.

ВНУЦІ—ПРЕМІЯ імені ДІДА

Герой Радянського Союзу Павло Якимович Посвіт загинув під час визволення Варшави. Жителі села Новачиха на Полтавщині, де він працював перед Великою Вітчизняною війною бухгалтером, шанують пам'ять свого відважного земляка. В минулому році місцевий колгосп імені Кірова встановив премію імені Посвіта. Їх вирішили присуджувати кожного року трьом найкращим трудівникам.

Недавно правління і партійна організація сільгоспартілі присудили ці премії за 1966 рік. Першою одержала премію Раїса Василівна Сторчак — внучка Героя.
(РАТАУ).

ЛИСТИ З ПОМІЧНОЇ

НЕПЕРЕДБАЧЕНІ ЕШЕЛОНИ

Виходимо на подвір'я. Над фонтаном верби схилились в задумі. Налившись соком, тріпочуть на вітрі бруньки. Сонячні зайчики виграють на фасаді, де на камені викарбувано: «17 квітня 1964 року підприємству присвоєно звання колективу комуністичної праці». Борис все розповідає, як йшли до цього звання. Ділиться думками.

«Комуністична праця — це не тільки високій виробіток...»

У депо стало правилом, що плани виконують не нижче, ніж на 100 процентів. Комсомольці Олександр Хая, Володимир Барішников, Анатолій Узяков та інші робітники з цеху великого періодичного ремонту у лютому скоротили час ремонту тепловозів з 5 діб до 3,8, перейшли на сівовий графік.

«...Це — постійне зростання людини». В організації понад сто комсомольців, майже половина з них вчиться. Хто в технікумі, хто в інституті. Добрих два десятки — у школі робітничої молоді, яка працює у дві зміни вранці і ввечері. Через це і не чути нарікань, що хтось не буває на заняттях.

«Ударник комуністичної праці — це обов'язково інтернаціоналіст...»

Їх тридцять два у комсомольсько-молодіжній колоні. Шістнадцять машиністів і стільки ж помічників. В середньому кожному з них не більше 25 років. Не знають вони, сьогоднішні комсомольці Віктор Мітус, Ілля Ільїн, Леонід Корч та інші, ні громів війни, ні горя від втрати загиблого друга. Не знають, і не хочуть знати. Не хочуть, щоб будь-де падали від куль їхні ровесники.

На зборах записали один із основних пунктів зобов'язання на нинішній рік: «На зеконномленому паливі провести 20 поїздів без оплати, а гроші направити у фонд допомоги В'єтнаму». Ще тільки квітень вступає у свої права, а ці непередбачені, а серцем заплановані ешелони, хлопці вже провели.

«Людина при комунізмі буде гармонійно розвинутою. А це значить, що вона буде і художником, і спортсменом», — мріє секретар комсомольської організації Борис Бондаренко.

І мені згадується приз шахістів Терези Гидюн та Віктора Вікула. Вони завоювали

його на змаганні залізничників Знамянського відділення дороги. І тільки повернулися, відразу ж, сяючі, зайшли до комсомольського комітету, щоб порадувати успіхом. Як і Боря, я вірю, що й футбольні та волейбольні кубки скоро знайдуть тут свою прописку. Молоді робітники закінчують спорудження стадіону своїми силами. Ніколи не пустують влітку волейбольні та баскетбольні майданчики.

3. ЯКБИ І В МАРІЙКИ ТАКІ ДРУЗІ...

«Я закінчую школу, і мені треба зробити вибір: ким бути? Всі професії здаються одноманітними. Кожний день з року в рік будеш приходити на роботу. Кожний день те ж саме. Мені хочеться приносити користь. Та стає нудно, як подумаю, що кожний день буде одне й те ж».

Так пише Марійка з Підлісного. Її лист до редакції мені згадався, коли спостерігав у Помічянському локомотивному депо за роботою вчорашніх випускників.

«Мастило, гвинти та гайки. І так кожний день», — немов чуло Марійчин протест. Так, кожний. Але не тільки це. Кожний день — це «еврика» для новачків. Що не кажіть, а після школи своїми руками, хай навіть при допомозі більш досвідчених, відремонтувати тепловоз таки цікаво!

«...А потім знову буде одноманітно», — заперечить Марійка. Запитай у Віктора Горба чи Леоніда Корча. І вони скажуть, що
(Закінчення на 3-й стор.).

Пленум обкому КП України

Відбувся пленум Кіровоградського обкому КП України. Пленум розглянув організаційне питання. У зв'язку з обранням М. К. КИРИЧЕНКА першим секретарем і членом бюро Кримського обкому КП України пленум увільнив його від обов'язків першого секретаря і члена бюро Кіровоградського обкому КП України.

Пленум обрав першим секретарем і членом бюро Кіровоградського обкому КП України М. М. КОБИЛЬЧАКА.

У роботі пленуму взяв участь член Політбюро, секретар ЦК КП України І. К. ЛУТАК.

Нарада ідеологічних працівників

У ЦК КПРС відбулась нарада ідеологічних працівників. На нараді обговорювались питання ідеологічної роботи в зв'язку з постановою ЦК КПРС «Про підготовку до 50-річчя Великої Жовтневої соціалістичної революції».

В роботі наради брали участь секретарі ЦК Компартії союзних республік, секретарі ряду крайкомів, обкомів, міськкомів партії, керівники ряду міністерств і відомств, творчих спілок, редактори центральних газет.
(ТАРС).

Передплата буде ювілейною

У міському Будинку культури позавчора відбулась нарада громадських розповсюджувачів преси обласного центру. З доповіддю на ній виступив секретар міськкому КП України А. Д. Сухачов.

Добре попрацювали друзі друкованого слова в минулому році. При їх допомозі на заводі «Червона зірка», наприклад, передплачено 22200 примірників різних періодичних видань. 1300 газет і журналів розповсюдила червонозорівка Валентина Василівна Козакова.

З особливим старанням пропагувались молодіжні видання. Виявились справжні

ентузіасти. Секретар комітету комсомолу медучилища Ігор Мельниченко обласної комсомольської газети «Молодий комунар» розповсюдив 386 примірників, бібліотекар ПТУ № 6 Аїя Будулатій — 283.

88 громадських розповсюджувачів преси нагороджено Грамотами Кіровоградського міськкому КП України та міськвиконкому, 115 — цінними подарунками.

Учасники наради прийняли звернення до всіх розповсюджувачів міста, в якому закликають в ювілейному році друковане слово пропагувати ще з більшою енергією.

ЗАДУМА

Портрет студентки II курсу Кіровоградського філіалу Харківського політехнічного інституту Любові Рязумовської роботи В. Логвина.

ІДЕ ВЕСНА НАД НИВАМИ

УЛЯНОВКА. Дивовижний гомін несеться над ланами колгоспу імені Карла Маркса. Вибіркове закриття вологи тут вже ведуть дев'ять агрегатів. А Володимир Денчуговський та Людвіг Гловач посадили вісімдесят гектарів ячменю. «Є півтори норми» — повідомлено в артільних «блискавках» про успіхи перших сівачів.

Успішно розгортають фронт польових робіт механізатори колгоспу імені «Правди», імені Фрунзе, імені XXII з'їзду КПРС.

ПЕТРОВЕ. Світання зустрічають вони в полі. І до синіх вечорових тіней в землю, що дихнула степовими ароматами, висівають дорідні зерна ячменю, гороху, вівса. Це їм, В. Яременку та В. Мартиненку, механізаторам з колгоспу імені Першого травня доручено вирощувати ці культури на корм худобі. І вони вже впрорались з сівою більш як на 60 гектарах.

А в колгоспі «Дружба» льотчики цивільної авіації А. Скрипниченко та В. Степанець завершують підживлення посівів озимих. На їх рахунок — 800 гектарів, де на смагдавний пшеничний килим лягли добрива.

В радгоспі «Маріампольський» механізатори, що працюють на чотирьох агрегатах, закриваючи вологу, впрорались з роботою на 750 гектарах.

НОВГОРОДКА. «Буде в ювілейному році двоохотпудовий урожай зернових!» — запевнили механізатори артілі імені Шевченка. Вони вчасно поставили на лінійку готовності трактори, причіпний інвентар. Механізми всі вивірені. Тож і зрозуміло, чому шевченківці, взявшись закривати вологу, вже з перших днів мають успіх. На 120 — 130 процентів виконує змінені завдання кожний агрегат. У сівачів — теж радість. Петро Комісарчук та Григорій Кривошея, працюючи там, де мають зазеленіти ярі на корм худобі, здали обліковцеві 40-гектарну ділянку. А той зробив висновок:
— Якість посіву відмінна.

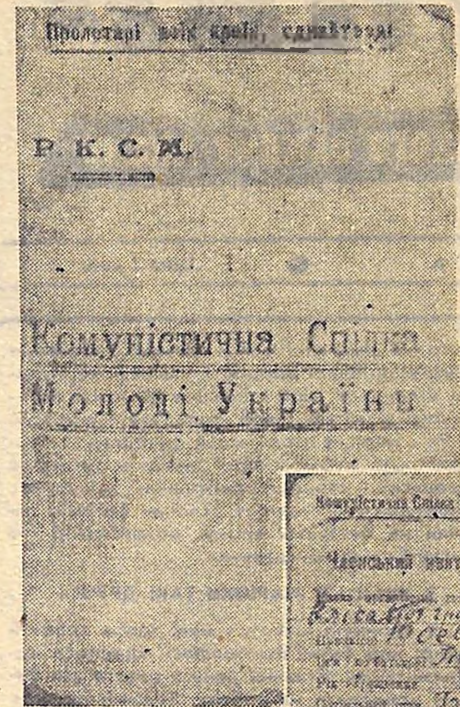

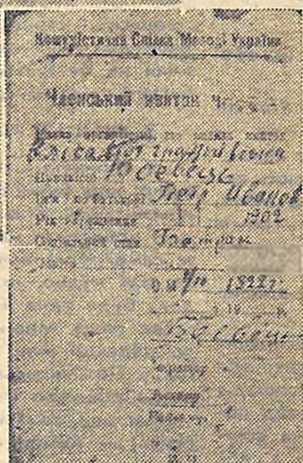
БОЙОВИЙ ПЕРЕКЛИК

ЧЕРВОНИХ ПАСПОРТІВ

Адреса: Москва, ЛЕНІНУ

Комсомольський квиток П. І. Боевца.

М ІСХОР, Гурзуф, Ливадія, Ялта, Севастополь, Бахчисарай — ці назви стали близькими для юннатів обласної станції, які нещодавно побували в подорожі по Криму.

Пройжджаючи місто Кривий Ріг, юні туристи оглянули Південний гірничозбагачувальний комбінат.

Надовго залишаться в їх пам'яті ливадійський

Подорож по Криму

Білий Палац, алуштинський палац-музей Воронцова, Ластівчине гніздо в Місхорі. Відвідавши Севастополь, юннати побували на Малаховому кургані, оглянули міський акваріум. Незабутні враження справили пам'ятники бойової слави — панорама оборони міста-героя 1853—1856 років та діорама «Штурм Сапун-горі».

В Бахчисарай бачили оспіваний О. С. Пушкіним фонтан.

М. СИЛЬЧЕНКО,
учень 8 класу школи № 11.
м. Кіровоград.

мольці вирішили будь-що здобути зброю. Дізналися, де розміщуються солдати й офіцери, як поставлена охорона, коли змінюються вартові. Тоді вийшли на вулицю і організували такі танці, що, як кажуть, і мертвий не влечить. Вийшли й вороги подивитися на це диво. Дехто з солдатів і зброю при цьому забув захопити. Тим часом Демченко, Марисенцев та інші юнаки нищпорили по хатах, забираючи зброю. Коли спохватилися вороги, було вже пізно: вулиці опустіли.

Денікінці все шаленіли. Грабували населення, мобілізували юнаків і чоловіків у свою армію. Тоді у видних місцях з'явилася листівка: «Слухайте, бандити! Якщо ви не припините мобілізацію, будете знищені, як собаки».

Не помилилися комсомольці, передбачаючи загибель ворогам. На початку 1920 року частини Червоної Армії разом з партизанським загonom звільнили місто від білогвардійців. Комсомольці вийшли з підпілля. І в квітні була створена Спілка Комуністичної Молоді. Секретарем обрали Івана Демченка.

Організація клубу, концерти, вистави, допомога дітям Росії, що голодували, атеїстична робота — ось далеко не повний перелік турбот тодішньої комсомолії.

В той час фронтові дороги привели брата Івана Демченка — Ілліу Даниловича — в Новоукраїнку. Звідти він мав їхати в Москву в розпорядження Головного штабу. Комсомольці зібрали вагон картоплі й попросили Ілліу Даниловича супроводжувати його до Москви.

З цим вагоном Демченко добрався до місця призначення на початку листопада 1920 року і прямо з вокзалу направився в Кремль.

Ось як пише про це далі І. Демченко в своїх спогадах:

«Я розповів черговому комендантові про подарунок для Леніна і попросив подзвонити. Минула хвилина, друга. Дивлюсь — комендант простягає мені телефонну трубку: «Володимир Ілліч хоче говорити з вами».

Я по-військовому відрекомендувався товаришеві Леніну, доповів про вагон

картоплі. Володимир Ілліч не перебивав мене, тільки двічі сказав: «Добре. Дуже

добре». А коли я закінчив говорити, запитав: — Скажіть, будь ласка, в чому мають особливу потребу новоукраїнські комсомольці?

Запитання застало мене зненацька.

— Та ні в чому, Володимире Іллічу. Все є... тільки от босих багато.

Я почув, як зітхнув Володимир Ілліч.

— Так, — сказав він, трохи почекавши. — Як ви гадаєте, 25 пар взуття задовольнить їх? 25 пар ботинок напевне підберемо.

— Звичайно, Володимире Іллічу, — відповів я, — обійдеться.

— Будете писати товаришам — передайте від мене привіт, найбільший, найпалкіший».

А через деякий час до Новоукраїнки прийшла посылка з Кремля — 25 пар ботинок. Спочатку їх ніхто не відважувався взувати. А потім вирішили, що Володимир Ілліч прислав їх не для зблання, й почали носити.

В тих ботинках доводилося комсомольцям не тільки на збори бігати, а й ходити в атаки, бо саме в той час по селах повіту шастали махновці. 28 грудня 1920 року вони підійшли до міста. На околиці зустріли їх вогнем комсомольців на чолі з Іваном Демченком. Бій був нерівним. Скопили кулі комсомольського секретаря. Та й мертвим він був страшним для бандитів, тому один з махновців відтрав шаблюкою голову юнака. По-звірячому були вбиті Коган, Дульман, Бердичевський та інші комсомольці. Коли через кілька годин частини Червоної Армії, які переслідували махновців, ввійшли в місто, молодь з почестями поховала своїх вождів.

Погляньте на знімок комсомольців Новоукраїнського району. Він зроблений в 1922 році. В центрі — сестра Вані Демченка Галина. Вона ще в 1918 році добровольцем пішла в партизанський загін Мануйленка, воювала проти німецьких окупантів, служила в Червоній Армії. Член партії з 1919 року, вона по закінченню полікурсів працювала в Новоукраїнці в надзвичайній комісії по боротьбі з контрреволюцією і бандитизмом. В 1921 році була обрана інструктором повітового комітету

партії в Єлисаветграді. Багато невмирущих сторінок вписали комсомольці двадцятих і тридцятих років у революційну історію нашого краю й на зорі своєї молодості, і у більш зрілому віці. Петро Іванович Боевцев, чий квиток 1922 року № 2564 ви бачите на знімку, поклав себе невмирущою славою в роки Великої Вітчизняної війни.

В листопаді 1942 року Боевцев, який був тоді секретарем Єлисаветградківського підпільного райкому партії, оточили німці і поліцаї. До лісу бігти було далеко, і він вирішив захищатися в хаті. «Здавайся!» — кричали вороги. «Комуністи не здаються», — відповів Петро Іванович і кинув гранату у саму гущу фашистів. Потім виліз на дах і звідти почав відстрілюватися. Не маючи змоги взяти народного месника, вороги підпалили хату. В полум'ї він і загинув.

Комсомольський поет Віктор Котос сказав від імені свого покоління:

Скільки раз на вершини крутые Комсомол в наступление шел.

І опять говорят молодые:

«Запишіть мене в комсомол».

І сьогодні це кажуть тисячі юних. Їх квитки по формі різняться від тих, перших, але, як і тоді, серця б'ються з епохою в ритм, сповнені творчого неспокою і пошуків.

Р. ТУРБАЙ,
науковий співробітник обласного краєзнавчого музею.

Іван Демченко

Галина Демченко

До дня народження В. Н. Боженка

ЗОЛОТА ШАВЛЯ

Руки стружені долу падали,
Сіялась північ зірками лопатими,
Жушли шаблі-блискавиці зачервлені
У піхвах прадавніх, наче в ущелинах.

І дзвеніли слова гранітом шершлим
Над світом принишлим — руйном пелазатим:
Мов із брили витесував мрію Боженко —
І стали слова ті червоним плакатом.

... Після битви, коли спочивали раті
[Замість коадри — святки полатані!],
В стертих піхвах шаблі гостришали,
І служили на шапках — мов ранок над стріхами.

... Уважалося йому, що в степу на згарцях
Кличе сина, чека Бережнина самотньо:
«Гей, комполку! Василью Назаровичу!
Де ти німці скорпіш!» — та й змовкла.

Тільки в спогаді вічна сниться заплечані —
І піднявся Боженко в далекій Унечі:
Буде тесля Василь руками скорузлиним
Доробляти господу свою — революцію.

Василь Назарович БОЖЕНКО.

Малюнок М. Добролежі,

м. Кіровоград.

Петро ЛИНОВИЦЬКИЙ.

З РАНКУ до вечора видзвонюють шибки від гарматних пострілів. З позицій у штаб і знов від папірців на передову носиться в своїй бурці, ніби велика чорнокрила птаця, батько Боженко. Біля будинку ревкому тривожно вслухаються в гул канонади бібі. З першого поверху, де штаб бригади, долітають уривки команд. У різні кінці на баских конях скачуть ординарці.

— Та-та-та-та-а-а — чути здалеку. А потім стрімке, як хвиля, навалюється «ура!».

Ударний кулак — останній резерв Таращанської бригади — стягнув до штабу Боженко, прослухавши рапорт комбата-три. Той доповідав, що напірають від Луцька білополяки, що у них велика перевага сил і лізуть вони на кулемети, незважаючи на жертви. Це доповідав безстрашний комбат. Значить, справа серйозна. І вирішив комбриг цієї ж ночі виїхати на підтримку з своїм ударним кулаком.

Фиркають коні, покашлюють в нічній темряві бібі резерву, тихо розмовляють,

широко відчинивши двері, на гапок виїшов комбриг:

— А зараз давай, ескадронний командир Голубков, зі своїми хлопцями на Млинов. Як доїдеш до перехрестя, а там через висоту 126, що на шосе на Ровно. А звідти поверни до Млинова і вдар панам у фланг. Ми

ТАРАЩАНЦІ

підіпремо звідси. Я сам з ескадроном буду. А через півгодина по прямому, ніби намальованому, шосе на Млинов серед срібних від місяця тополь поспішав загін вершників. Попереду на тонконому коні, прищорюючи його мокрі боки, мчав в шпирочений бурці комбриг таращанців...

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

Твій товариш — секретар

ВІТНО-ВИБОРНІ комсомольські збори були в розпалі.

— У нас немає спортивного інвентаря, гуртків художньої самодіяльності, — кидали комсомольці на адресу секретаря Миколи Реви. — Нудьга і тільки.

— Що ж поробиш, — виправдовувався Микола, — не присилають до нас надійних спеціалістів, а якщо хто й приїде, то на дру-

дину з якимось талантом. Ось хоча б Валентина Лавроненко. Адже вона прекрасна танцюристка. А хто у нас співає краще Валентини Хихлухи чи Алли Дубовицької? І баяніста не наймати. Анатолій Стратичук добре грає.

— І духовий оркестр у нас є, — почувся з залу.

— Струнний також можна організувати. Музикантів вистачає, аби були умови для репетицій!

Пожвавішали комсомольці. Кожен відчув: правду каже Семен. Самі ж винні. Того дня юнаки і дівчата обрали Семена Ме-

А потім — невимушені розмови, поради комуністів, працівників райкому комсомолу, літніх людей. І вже через місяць заграв у клубі струнний оркестр, почав працювати танцювальний гурток, в хор прийшло понад 50 чоловік.

А Семен Свіркун навіть сконструював електробалайку і невдовзі під час концерту колгоспники почули у його виконанні пісню «Рідна мати моя». Добре підготувалися до фестивалю й інші аматори Грузьківського сільського клубу.

«А якби придбати спортивний інвентар?», — задумався секретар. Порадився з комсомольцями. А потім зайшов до голови артілі:

— Молодь пропонує організувати кілька недільників. Завозити цеглу, вивантажити з ферм перегній. На зароблені гроші хочемо купити спортивні прилади.

— Згода, — відповів голова.

Недавно село облетіла ще одна новина: спорудження Будинку культури оголошено комсомольською будовою. Юнаки та дівчата вже завезли сюди понад 60 тисяч штук цегли та інші матеріали. Квапиться молодь. Вона хоче відсвяткувати 50-річчя Великого Жовтня в новому приміщенні...

Ось і вся історія про те, як жива справа та потрапила в живі руки.

В. ВОЛОНЕЦЬ,

студент Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна.

с. Грузьке,

Кіровоградського району.

Нагрудний значок ЦК ЛКСМУ

Кожна новобудова республіки — пре к р а с н а школа для молоді. На спорудженні велетнів металургії, хімії, гребель і каналів практично оволодівають новою технікою тисячі робітників та інженерів. До книги трудової слави вписуються нові імена ударників будівництва.

Цими днями ЦК ЛКСМУ України встановив нагрудний значок ЦК «За активну участь в ударному будівництві». Він вручатиметься кращим молодим передовикам ударних будов і комсомольським працівникам за поданням обласних комітетів ЛКСМУ.

...І ЗАГРАЛИ ОРКЕСТРИ

гий день тікає до міста. Ось тому в нас нічого немає і не буде.

Сказав — і наче гору з плечей скинув. А питання про те, як розв'язати нудьгу, не залишало зал Грузьківського клубу.

Та ось на трибуну вийшов невисокий чорнявий юнак. Поміж рядами прокотилося здивування. Всі знали Семена Мерещенка як людину мовчазну. А Семен заговорив схвильовано, захоплююче.

— Отже, всі хочете нудьгувати? Звикли, значить, до цього? — почав він трохи задержувати. — Неправда все це! Не вірю. Погляньте один на одного. І в кожному побачите лю-

рещенка секретарем комсомольської організації артілі.

...Удома роздягся, приліг. «Чи справлюсь? Адже ніякого досвіду немає в комсомольській роботі!» Сів до столу. Дістав папери, кілька разів переглянув прізвища комсомольців, зважуючи на можливості кожного. Башанов Петро — рядовий колгоспник, хороший, душевний хлопець. Такий не тільки сам візьметься за громадську роботу, а й інших за собою поведе. Викладач музики середньої школи А. Стратичук, мабуть, згодиться акомпанувати, а вчитель літератури Ю. Єнурбуде вести гурток політосвіти...

„КРАЩЕ Б ПОСНІДАТИ ЗАБУВ...“

Вже кілька днів, як ми розпочали засипати ґрунт навколо басейна. Від цієї роботи залежать зараз темпи будівництва ДСШ Підрахували: якщо кожного дня нам будуть завозити по 400—500 кубометрів землі, то впраємось за тиждень.

Однак начальника Мировської будівельної дільниці, мабуть, не цікавлять наші розрахунки. Завозять нам лише по 60 кубометрів землі.

В. ЗІНІН, начальник п'ятої дільниці будівельного управління № 2, тресту «Кіровоградпромбуд».

МИ ПОБУВАЛИ на будівництві дитячої спортивної школи. Як і минулого разу, на об'єкті тиша. Всі сили зараз кинуто на опорядження під'їзних шляхів. Для цього треба чимало засипати, розрівняти і втрамбувати ґрунту.

Здавалося б, підрядні організації повинні докладати максимум зусиль, щоб не гальмувати робочого ритму. Проте начальник Мировської будівельної дільниці тресту «Дніпроєкспроєкція» В. Е. Заржинський не дуже хвилюється.

Саме з його вини 3 квітня на будівництво дитячої спортивної школи не було завезено достатньої кількості ґрунту. Уточнюємо причини такої безтурботності.

— У нас не було заявок на машини. Для чого ж ми їх туди будемо посилати? — говорить старший інженер по експлуатації Кіровоградської автобазис № 11, яка забезпечує Мировську дільницю автотранспортом.

Логічна відповідь. Дивує забудькуватість Заржинського про постачання важливої будови.

А робітники чекають землю. І день чекають, і другий. Спересердя мовлять між собою:

— Краще б той начальник з Мировки поснідати забув...

Правда, у вівторок працювало три машини. Явно недостатньо, але й вони прибули лише о десятій годині ранку. Відсутність достатньої кількості ґрунту стримує всі інші роботи, і перш за все — бетонування ванни басейну.

— На жаль, не тільки постачальники, а й наші колеги-будівельники затягують будівництво спортивної школи, — мовить Зінін. — Взяти хоча б 125-е будівельне управління. Воно має робити цокольний поверх корпусу будинку. Але жодної залізобетонної конструкції ще не завезено. А потім ми заважатимемо один одному, бо засипати ґрунтом територію будівництва треба після зведення цокольного поверху.

Будівельному управлінню № 125 заплановано освоїти за цей рік десь біля 100 тисяч карбованців. Зрозуміло, що тяганина тут зайва. А звертати на негоду просто не солідно.

Не оперативню, по-бюрократичному ставляться до замовлення й у відділі комунального будівництва при облвиконкомі. Тут мають визначити місце для котельної. Але досі у відділі не прийняли остаточного рішення, котельню не починають зводити.

Ю. СТАСЮК,

позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

Нагадала пісня

Пі, ровесницю Паші Ангеліної, трактористку з колгоспу «Шляхом Леніна» Гайворонського району Ніну Богач 33 роки тому куркулі збили серед лану і тіло заховали в борозні. Гайворонці склали пісню про першу трактористку. А нещодавно самодіяльний композитор Пантелеймон Волошин обробив ту пісню, записав її мелодію.

Учора на фестивальному конкурсі хорових колективів Кіровоградщини виступили гайворонці. Ансамбль бандуристів с. Бугового, корований П. Волошином, виконав «Пісню про Ніну Богач».

М. ШЕВЧУК.

Цей молодіжний вокально-хореографічний ансамбль узявся «Дніпряночка». У Палаці культури імені В. І. Леніна, що в місті Крем'ячі, народився він два роки тому. 11 квітня аматори виступили на обласному огляді-конкурсі художньої самодіяльності.

На фото: група ансамблю виконує пісню «Зачарована Десна».

Фото Г. ЧОБИКА.

на паралелях і меридіанах

РОЗПРАВА НАД ПРИХИЛНИКОМ МИРУ

НЬЮ-ЙОРК. Девід Міллер, перший американець, який публічно знищив свою військово-облікову картку на знак протесту проти вій-

ни у В'єтнамі, ув'язнений у тюрму строком на два з половиною роки. Йому — 24 роки.

На одному з передвиборних мітингів у листопаді минулого року Девід Міллер

заявив, що своїм прикладом він хоче закликати всіх молодих американців виступити з осудом варварської війни, яку Сполучені Штати ведуть проти в'єтнамського народу.

Приклад Міллера наслідували десятки молодих американців, які публічно знищили свої військово-облікові документи.

ВИМОГИ ФРАНЦУЗЬКИХ ТРУДЯЩИХ

ПАРИЖ. Могутня демонстрація трудящих відбулась в Сен-Фоне — центрі хімічної промисловості Ліонського району. Робітники-хіміки підприємства вимагають, щоб на них поширилось підвищення заробітної плати, якого добились текстильники цієї компанії. Тривають страйки робітників залізних рудників у західних районах країни металургів Сен-Назера і Ессона.

Страйки охопили не тільки приватні підприємства, але і націоналізовані сектори промисловості. З 13 по 20 квітня вирішено провести тиждень боротьби трудящих за свої права.

(ТАРС).

КРАСА — РУКОТВОРНА

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

кожний день — це творчість, пошук. За рік вони з ремонтників стали помічниками машиністів. Все частіше бачать себе на місці машиніста. І ця мрія веде постійно вперед, сповнює турботами дні. Це ж саме тобі скажуть, Марійко, і стропальниця Валя Негреско, і машиніст мостового крана Рая Ільченко.

Прописна істина, що кожна робота по своєму цікава. І не день, не два, а все життя. Прописна для дорослих. А для школярів її треба відкрити. Це якраз і роблять робітники депо.

Вже кілька років дружать вони з учнями місцевої середньої школи № 2. У кожній колоні чи бригаді є свій клас, з яким діляться планами і радістю досягнень, запитують про успіхи в навчанні. Школярі часто приходять на екскурсії, на практику в депо і щоб з святом поздоровити старших товаришів. Ті теж не залишаються в боргу. Новорічний «вогник» готували два комсомольських комітети — шкільний і комітет депо. Недавно по закінченню чверті робітники колоні Івана Пилипенка подарували своїм підшефним з 9 «б» класу книги.

Доречно навести два висловлювання про цю дружбу. Володимир Миколайович Тарнавський, вчитель школи № 2: «Дисципліна й успішність лише виграють від такого співробітництва». Іван Савелійович Михеда, секретар партбюро депо: «18 випускників подали до нас заяви на роботу. Всіх прийняли і не шкодуємо».

Подумалось: якби повсюди так дружили дорослі з школярами, то не писала б Марійка, що всі професії здаються нудними, швидше знайшли б випускники своє місце в житті.

В. ЦВЯХ,

спецкор «Молодого комунара».

Патріоти Адена (англійська колонія на південному узбережжі Аравійського півоострова) продовжують боротьбу за звільнення своєї країни від гніту колоніалізму. Англійські колоніальні власті кидують великі сили на придушення цієї боротьби. В бойовій готовності знаходяться військові судна в порту Адена, з авіацією регулярно піднімаються в повітря вертольоти для патрулювання над містом, по вулицях Адена едять і вночі роз'їжджають автомашини з озброєними солдатами, на кожному кроці зустрічаються патрулі, які обшуковують всі підозріліх.

На фото: англійський патруль на одній із центральних вулиць Адена. Фото А. ВИШНЕВСЬКОГО. (АПН).

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

№ 43 (743) 3 стор.

БЕЗ СЕМИ ХВИЛИН ПЕРЕМОГА

Кіровоградська «Зірка» вийшла 6 квітня проти «Металурга» (Запоріжжя) з бажаним перемогти.

Гра почалася в швидкому темпі. «Зірка» з усіх ліній переграла своїх суперників. Уже на перших хвилинах матчу можна було діяти відкрити рахунок. Тільки помилки А. Товта і безпорадність В. Ступака (в другому таймі його замінив Д. Кузяке) не дозволили цього зробити. Активно діяв на полі С. Гелоян. З його подачі В. Зайцев красивим і точним ударом в лівий нижній кут воріт відкривав рахунок. Це сталося на сімнадцятій хвилині першого тайму.

Атаки «Металурга» епізодичні, але небезпечні для наших воріт, та В. Вобер виходить переможцем у цих поєдинках.

Другий тайм починається серією бурхливих атак кіровоградців. Здебільшого, доля зустрічі вирішена. Запорізькі футболісти не витримують взятю кіровоградцями темпу. Але... За сім хвилин до фінального свистка рахунок стає 1:1. Нашим суперникам не вдалося узяти ворота «Зірки», це зробили самі її захисники.

Отже, за два матчі «Зірка» має в активі одне очко. Це не радє боліливий, і все ж таки вони сподіваються, що з хвилиною подорожі за маршрутом Жовті Води — Дніпропетровськ — Келуґа — Київ ініціативу привезуть на одну перемогу. А вже «Зірка» зраза 1967 року має головне — вміння грати. Від нього до вміня вигравати — один крок.

Відмінно почав дублюючий склад «Зірки». У двох матчах дублери набрали чотири очка.

О. ГУДАЛОВ.

БОІ НА РИНГУ

В Кіровограді проходить зональна першість республіки з боксу за програмою ІV ювілейної Спартакіади УРСР. На рингу зустрічаються збірні команди Запорізької, Кіровоградської і Чернівецької областей.

В перший день змагань на ринг вийшли боксери Кіровоградської і Чернівецької областей. Перемогли гості з рахунком 8:2. В останніх чернівецьких і запорізьких спортсменів сильнішими були боксери Чернівецької області (6:4).

Вчора пізно ввечері зустрілися боксери Кіровоградської і Запорізької областей.

Сьогодні заклучний день змагань. На ринг вийдуть майстри шкіряної рукавички Чернівецької і Кіровоградської областей.

Переді мною книга: М. Педенко. «Фронтний шоденник», «Воєнздат», 1965. Читаю рядки:

«...А ось інша дівчинка, Рая. Обличчям, фігурою, манерами вона ще так схожа на дівча-піонерку. На ній трохи смішно сидить тільняшка, фланелька, безкозирка. Одягнути б їй піонерську краватку, — який би відмінний «кочегар» вийшов для піонерського вогнища!

Завжди, коли я проходжу біля цієї дівчини з милою посмішкою, мені так і хочеться віддати їй піонерський салют і сказати:

— Рая Холоденко, не запізнився в заїні!»

... На яких дорогах я зустрічався з тобою дівчино?

Кілька скупих рядків з «Фронтного шоденника» Марії Педенко — маловідомої, а ще більше — забутої «комісарші з Малої Землі». Кілька скупих слів — і прізвище твоє губиться серед потертих петитних рядків повоеєних газет.

«Літературна газета», 18 жовтня 1948 року:

«З Марією Педенко, учасницею війни, я зустрівся в Києві. Вона принесла мені рукописи своєї першої повісті та оповідань... Задихаючись і хвилюючись, по-українському щиро вимовляючи слова, вона читала і читала. Я зустрічав усе нові й нові прізвища дівчат, які захищали «Малу Землю», які штурмували Новоросійськ: Владлена Соколова, Марія Зверева, Аня Балабанова, Раїса Холоденко (О. Ч.)...» (Борис Галін).

Потім ще раз я зустрічав твоє прізвище. І твоє ім'я. Та не в письменницькій статті.

Ти прийшла до мене з дитячої оповіді, морська піонерка. В тій безкозирці і в тій тільняшці. Тільки без піонерської краватки. А я наче перепрошував тебе, наче кликав: «Рая Холоденко, не запізнилася!» І горталися шпальти газет, давні-давні...

Гортаю «Зірку» за 22 січня 1953 року. Оповідання «Морська піонерка». Марії Педенко. Читаю:

«...Ми до неї швидко звикли, як рідну дочку полюбили. Дівчинку влаштували в санзводі. Комбат наказав, щоб її на передову не пускали.

Наша частина почала готуватися до десантної операції. Висаджувалися уночі. Прямо з корабля вступали в бій. Були поранені, вбиті... не вистачало санітарів. Мене тоді ранило в голову, руку... Тут, де не візьмися — Рая. Вона швидко перев'язала мені голову. Розкрала рукав. В руку влився шматочок металу. Рана сильно кровоточила. Треба було витягти осколок. А медич-

них інструментів у Раї не було. Дівчина губами припала до моєї руки і почала зубами витягувати це теплий осколок...

А потім... Потім сім місяців наш батальйон тримав оборону на «Малій Землі». І сім місяців з нами була Рая...

Раю нагородили медаллю «За відвагу». Пізніше вона висаджувалася з нами в Новоросійську...»

Рая Холоденко зі статті Б. Галіна в «Літературній газеті», Рая, яка разом з іншими дівчатами штурмувала Новоросійськ і «морська піонерка» Рая в оповіданні Марії Педенко? Чи є між ними щось спільне? Рая — санітарка, Рая — морська піонерка і просто добра дівчина Рая. А може, в «Морській піонерці» Раїса Холоденко — то прототип Раї-санітарки?

Я знову відшукою тебе, дівчино, і віднаходжу. І вірю, що вигаданих героїв у літературі немає...

І наче бачу тебе з Марією Педенко там, на «Малій Землі», серед божевільного вогню.

Тебе називають Чижиком, а ще — Втікачем. Від тітки з Нової Праги ти втекла до шпиталю і допомогала санітарам. Звідти — пристала до якогось полку і врешті-решт потрапила до морських піхотинців. На «Малій Землі», нікуди не відпускали з бліндажа. Та під час бою ти втекла на передній край (бо ж тебе називали Втікачем). І там перев'язувала поранених.

Після бою категорично заборонили: нікуди з бліндажа не потякаться. А ти пішла під вогонь і одного разу перев'язала 19 поранених чорноморців. Тоді тебе «списали» на берег. Так наказав підполковник Хлябич.

...Був дощовий вечір. Було, як ніколи спокійно на «Малій Землі». Бригада морських піхотинців, «розквартирована» на транспорті «Земляк», готувалася до штурму Новоросійська. І раптом в трюмі моряки побачили маленьке дівча, вимазане вугіллям. Ти заховалася після того, як довідалася, що готується великий штурм. Щоб не «списали» на берег.

Через два дні група морських піхотинців висадилася в районі Новоросійська. Не вистачало медперсоналу, і ти пішла на передній край.

Знову свідчить «Фронтний шоденник»: «— Хто перев'яже наших хлопців? — подзвонив підполковник Хлябич начальнику штабу.

— Раїса.

— Яка Раїса? — здивовано перепитав підполковник.

— Санітарка Раїса Холоденко...

— От тобі й на. Так я ж її списав на берег, — все ще не міг зрозуміти підполковник. — Як же це вона на «Малій Землі» з'явилася?..

Він викликав тебе і запитав строго: «Ну, Втікач, розповідай, як сюди потрапила?»

Ти сиділа, як на голках, і мовчала. Чекала хорошого прочухана. Та підполковник тільки сказав. Тепло і ніжно: «Раю, дочко моя!»

А потім був штурм Новоросійська... І ще розповідали, наче зі своїм полком ти дійшла аж до самих Татар...

...Чи вернулася в свої степи? Я знову відшукою тебе, Раю. Відшукою і у весняне післягроззя — бузкове і тепле, запитую: — Де ти, морська піонерко?!

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

м. Кіровоград.

ПОНЕДІЛОК, 10 квітня. Перша програма. 17.00 — Телевісті (К). 17.30 — До дня визволення Одеси. «Командантська година». (Одеса). 18.10 — «Подвиг». Телевізійний альманах. (М). 19.00 — Д. Псафас — «Требуется лжеци. Спектакль Київського Державного ордену Трудового Червоного Прапора академічного російського драматичного театру ім. Л. Українки. (Кіровоград). 21.15 — Телереклама. (Кіровоград). 21.20 — Телестудія. (Кіровоград). 21.30 — В ефірі — «Молодість». (Кишинів). 22.00 — Художній фільм «Закон гір». (Кіровоград).

Друга програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Для школярів. «Конкурс п'яти мільйонів». (М). 19.00 — Програма передач. (К). 19.05 — «Чортове колесо». Кінокомедія. (К). 20.30 — Теленовіни. (М). 21.00 — «Знайомтеся: ЕМО». (Естрадний молодіжний оркестр). (Чернівці). 22.00 — «Майстри мистотця». (Збігнев Цибульський). (М).

ВІСТОРОК, 11 квітня. Перша програма. 10.35 — Голубий екран — школярям. «Електродвигун». (Кіровоград). 11.00 — Телевісті. (К). 11.20 — Кіножурнал та художній фільм «Безмовне зірка». (Кіровоград). 17.20 — «Казка про поля і робітника його Балду». Мультиплікаційний фільм. (К). 17.50 — Кіровоградські вісті. 18.05 — Телереклама. (Кіровоград). 18.10 — Слухачем початкової політшколи. «Національно-визвольний рух». (М). 18.50 — Меланьїнський концерт. (К). 19.10 — «Екран дружби». Програма Литовського телебачення. 20.40 — Теленовіни. (М). 21.00 — «Тобі, юністі» «Корчагініц». (К). 21.40 — «Екран дружби». Продовження програми Литовського телебачення.

Вдень 9 квітня на території області та міста передбачається мінлива хмарність, без опадів. Вітер південно-східний, слабкий до помірного. Температура повітря по області 12—17, по місту — 14—16 градусів. 10—11 квітня передбачається мінлива хмарність, місцями короткочасний дощ, гроза. Вітер південно-східний, помірний, часом сильний. Температура повітря вночі 3—8, вдень — 15—20 градусів тепла.

ПЕСЕНКА О МЕДВЕДЯХ

Вийшло на прохання В. Поліщук з с. Перегонівки, Голосанівського району, Н. Коробань з с. Віссяни, Вільшамського району, Н. Алексєнко з м. Бобринця, В. Юрченко з м. Знам'янки, Л. Білоусової, Л. Забудської, М. Шкурят з с. Внязівки та інших наших читачів.

из кинофильма «Кавказская пленница»

Музыка А. Зацепина Слова Л. Дербенева.

Musical score for the song 'Pesenka o medvedях'. It includes a key signature of one flat (F major/D minor), a 4/4 time signature, and the tempo marking 'Умеренно'. The lyrics are: 'Где-то на белом свете, Там, где всегда мороз, Трусся спиной медведи О земную ось. Мимо плывут столетья, Спят подо льдом моря, Трусся об ось медведи, Вертятся Земля. ПРИПЕВ: Ля-ля-ля-ля-ля-ля Вертятся быстрее 2 раза Земля Крутят они, стараясь, Вертят земную ось, Чтобы влюбленным раньше. ПРИПЕВ: Вслед за весенним ливнем Раньше придет рассвет, И для двоих счастливых Много-много лет Будут сверкать зарницы, Будут ручьи звенеть, Будет туман клубиться Белый, как медведь. ПРИПЕВ.'

Где-то на белом свете, Там, где всегда мороз, Трусся спиной медведи О земную ось. Мимо плывут столетья, Спят подо льдом моря, Трусся об ось медведи, Вертятся Земля.

Встретиться пришлось, Чтобы однажды утром, Раньше на год иль два Кто-то сказал кому-то Главные слова. ПРИПЕВ. Вслед за весенним ливнем Раньше придет рассвет, И для двоих счастливых Много-много лет Будут сверкать зарницы, Будут ручьи звенеть, Будет туман клубиться Белый, как медведь. ПРИПЕВ.

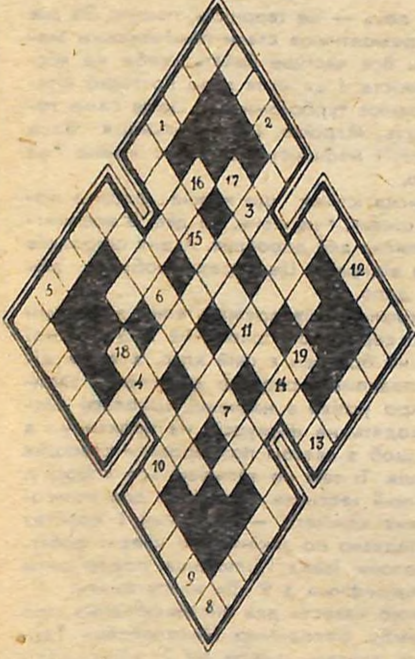
КРОС-ЧАЙНВОРД

„ЛІТЕРАТУРНИЙ“

Склала вчителька Капітанської восьмирічної школи Голованівського району Л. А. Тіторенко.

1. Віршовий розмір. 2. Слово або зворот, вжиті в переносному значенні. 3. Місто, в якому жив і працював І. П. Котляревський. 4. Стилістичний засіб протиставлення. 5. Крилатий вираз. 6. Персонаж драми «Лісова пісня» Лесі Українки. 7. Збірка творів різних авторів. 8. Казка М. Коцюбинського. 9. Головиний герой повісті «Дорогою ціною» М. Коцюбинського. 10. Персонаж з повісті «Інститутка» М. Вовчка. 11. Жіночий образ з п'єси «Сто тисяч» І. Карпенка-Карого. 12. Повторення однакових слів або виразів у поетичних творах. 13. Дія драматичного твору. 14. Балада Т. Г. Шевченка. 15. Головиний герой поеми Т. Г. Шевченка «Гайдамаки». 16. Один із стилізованих видів художньої літератури. 17. Музична драма. 18. Жіночий персонаж з п'єси М. Старицького «Не судилося». 19. Скупність художніх засобів письменника.

На конвертах з відповідями зробити помітку: «Крос-чайнворд».

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36. Телефони: редактора — 45-00, відповідального секретаря — 45-35, відділів — 45-36.

МОЛОДОЙ КОММУНАРЬ

— орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ.